

Маргарита ми запрѣти да слѣдувамъ този си су-
етенъ и опасенъ подвигъ, завтекохъ ся къмъ про-
зорецътъ и выкахъ едно по друго щото си имахъ
силъ, но на выковетъ ми никакой ся неубаждаше.
Напраздно выкахъ около единъ четвертъ на ча-
сътъ. А понеже още не бѣ съвсѣмъ притѣмнѣло,
скочихмы та обыкожихмы прилѣжно всичкѣтъ вѣ-
трѣшность на стѣлпътъ, съ надежда дано намѣ-
римъ другъ нѣкой исходъ; но, освѣтъ тѣзи по-
ртѣ и голѣмыйтъ прозорецъ надъ окопътъ до 30
нозѣ на високо, нѣмаше никое друго мѣсто за
излѣзваніе.

Между това нощъ-та напреднѣ и мракътъ по-
кры стѣлпътъ. Слабы само нѣкои зары отъ полу-
мѣсецътъ налѣзвахъ косвенно прѣзь прозорецътъ
та побѣлѣвахъ що-годь стѣпалата. Г-жа Маргарита
като изгуби малко по-малко веселостѣтъ си, ни-
то отговаряше вече на утѣшителнытъ ми думы съ
които ся стараяхъ да ѣхъ укротѣхъ и раздумахъ. И
тя сѣдеше умълчана въ тѣмницѣтъ безъ да мрѣ-
дне, а пакъ азъ като сѣдѣхъ на по-горнето стѣ-
пало, обърнатъ къмъ прозорецътъ, повтаряхъ едно
по друго да выкамъ. Но исповѣдувамъ, че колкото
гледахъ че подвигътъ ми не сполучвахъ, толкозъ
по-вече една неодолима радость мя обзема-
ше; защото виждахъ нечаяно да ся осѣществя-
ваше за мене вѣчныйтъ онзи по непостижимыйтъ
сѣтъ на любовницѣтъ; намѣрвахъ ся самъ въ дъл-
бинѣтъ на една пустыня, въ срѣдѣ едно дълбо-